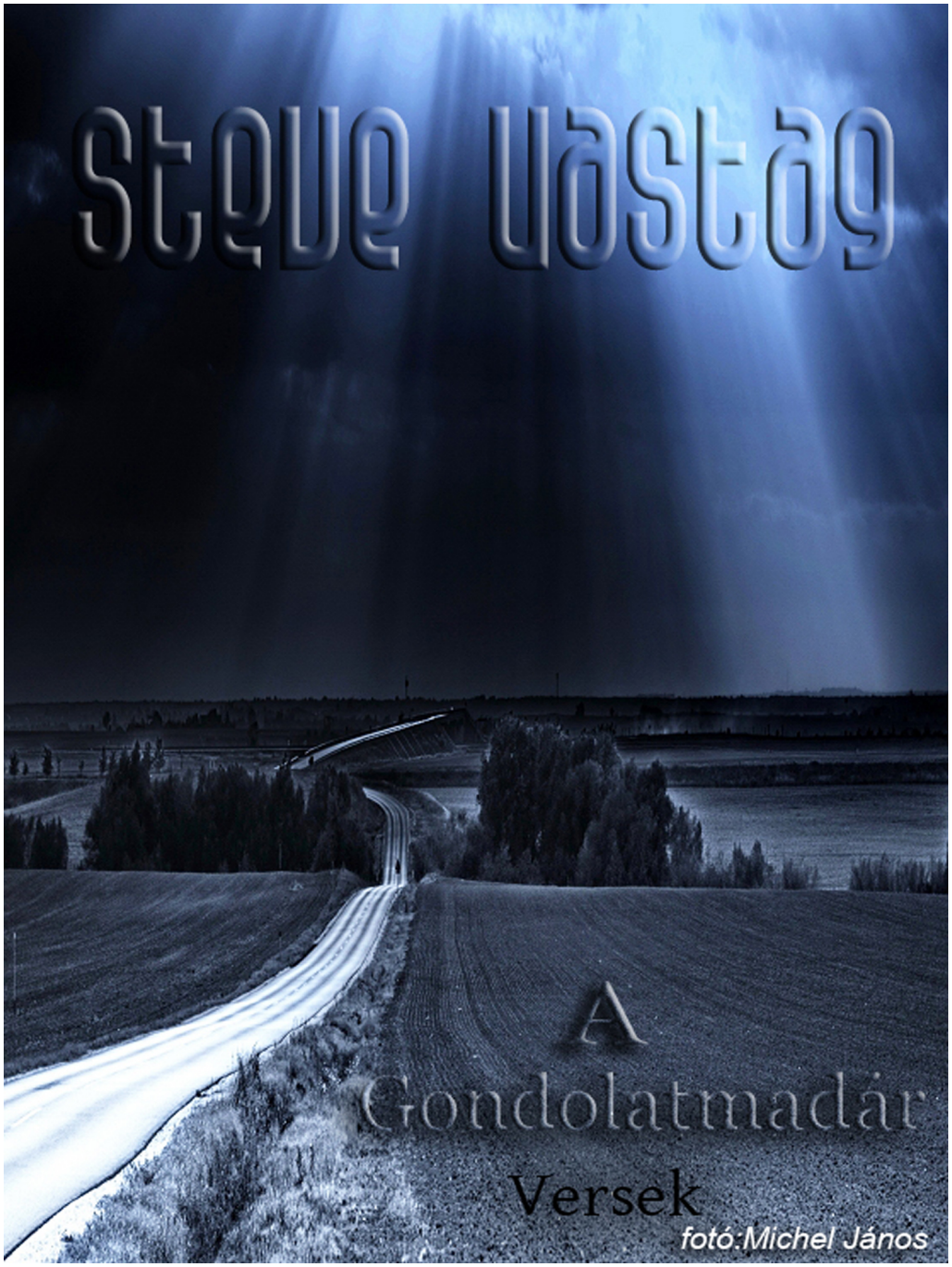
Steve Vastag
A
Gondolatmadár
Versek
fotó:Michel János

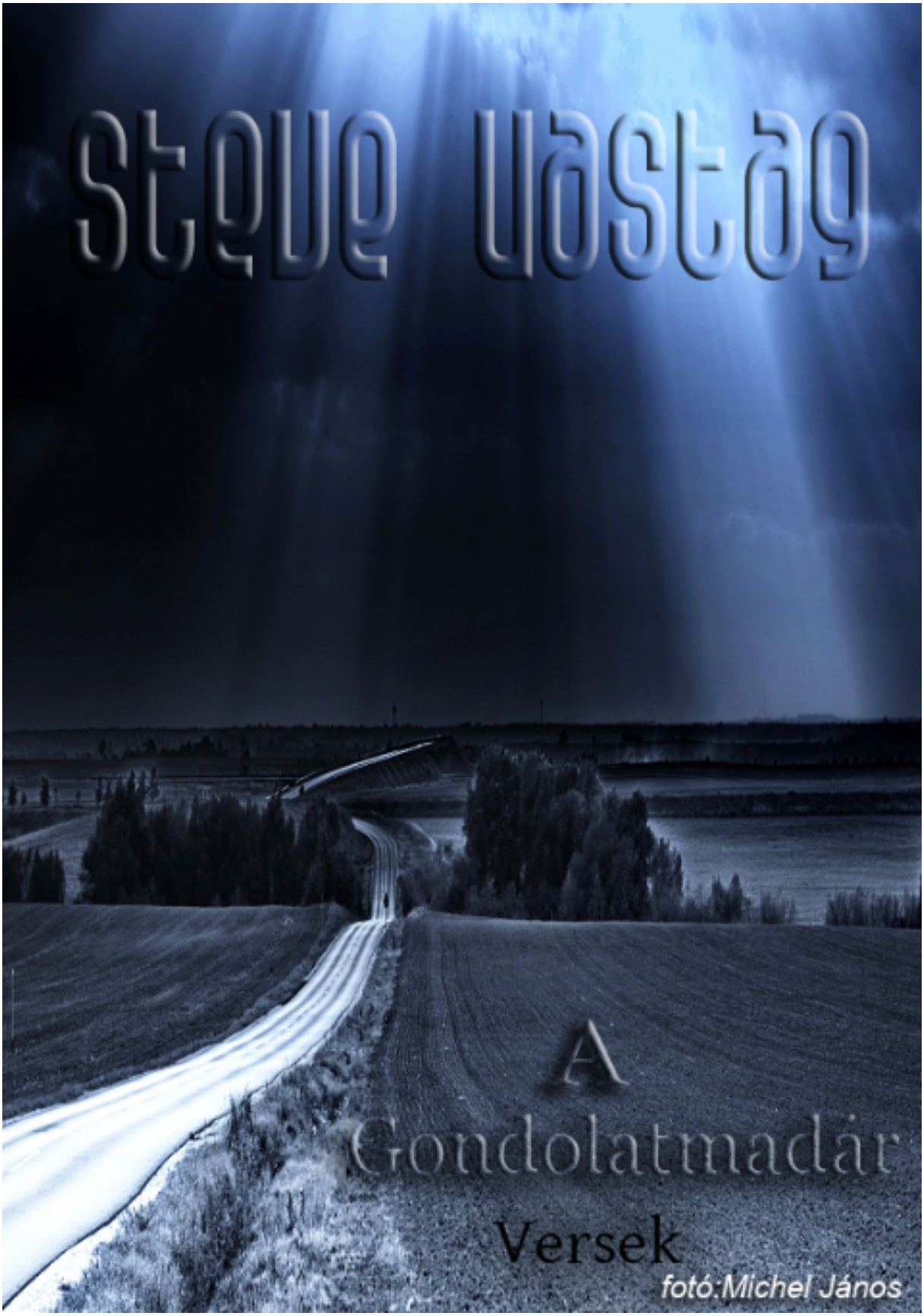

A gondolatmadár

Papírra száll a gondolatmadár,

szópihe tollait rendbe szedem.

Ha vers lehetne, dalt dúdolna már,

világnak szépet, nyugtatót nekem.

De nem lehet, mert sanda holdsugár
bolyong az álóméji tengeren.

Hiába űzöm, vissza-visszajár,
hazug varázsa gyilkos gyógyszerem.

Madárka rebben, két szeme tágul,
megfagy a szíve az éji igézet,
félelemátoktól bénul a lélek.

Isteni menhely ajtaja tárul,
résnyi mezőbe a sanda sugár

s örökre elpihen benn a madár.

Ne sírj fiam

Ne sírj fiam!

Lásd, a térkép, ez az ország.

Ezer évig birtokolták

szolga urak, úri szolgák.

Ne sírj fiam!

Itt a szolgát úgy nevelték,

hogy úr az úr, bot a mérték

de a munkát megbecsülték.

Ne sírj fiam!

Örök eszme hullt a porba

mikor úr lett itt a szolga

s elfeledte mi a dolga

Ne sírj fiam!

Kik az eszmét elárulták

hazádat is kiárulják

és mégis miénk ez az ország.

Ne sírj fiam!

Ha kenyered farkas ette,

a lelked is kizsebelte

azért higgyed él az eszme!

Ne sírj fiam!

Mire felnősz, majd megérted,

mitől ember emberré lett

munka nélkül nincsen élet

Ne sírj fiam!

Minden farkas kihal egyszer,

hazád is lesz drága ékszer

s csodatévő ember leszel

Árvák dala

Már csak a képzelet élteti bennem,

de képe ma újra megújul a szívemben.

Ha fáj ez az élet, e büszke magány

téged idézlek édesanyám

Most tudom azt,hogy csókjaid íze

Milyen lehetett,ahogy ajkadon égve

remélte, hogy egyszer az ajkamig ér.

Ha akkor a csókod a sírba kísér

Hol van a jog,mi ezért elítél?

De életed adtad az életemért

Hogy el ne raboljon a kór,a ragály.
Csóktalan ajkadon ült a halál.

Így feketült el napjaid fénye
S a csillagok éje fogadta be lelked
ahogy leborult a végzet elébe.....

Nő az idő köde,tested a földé
a lelked immár bennem él örökké
A sorsod az enyém is. Egyszülött fiad
járja tovább ma golgotás utad.

Milyen furcsa lesz.

Milyen furcsa lesz egyszer sehol se lenni,
nem enni, nem inni, sehova se menni,
látni se,szólni se és szót se hallani,
állni se ülni se,karom se nyújtani-
milyen furcsa lesz egyszer,ha semmi se fáj,
milyen furcsa lesz egyszer a vég,a halál.

Milyen furcsa lesz ahogy minden elmarad
amikor a lelkem a Styxen áthalad
és kővé merevül ,ha közben visszanéz.
De visszatekint, hogy a hadészi révész
emelje magasra és dobja a partra,
az innenső partra.

Ha meglátod, vidd haza!

Milyen furcsa lesz majd újra visszajönni,
Nem enni, nem inni,sehova se menni,

látni se ,szólni se és szót sem hallani,
állni se , ülni se,karom se nyújtani-
csak lenni,lenni,mint a néma sírkövek,
és semmit se vállalni többé senkinek
egy volt világról,amit magamba zártam,
mert semmi se lesz fontos és elhihető,
ha más világot hord a lüktető idő.
Gyönyörűt, amire én hiába vártam.

Így leszek köztetek kőbe zárt magányban.

Születésnapomra

Ki mondja meg nekem
hol terem a remény?
Az élet-végeken
mit ér e költemény?

Ki mondja meg nekem
ha fáj,hogyan tovább?
Győz e az értelem?
Gyógyul-e a világ?

Ki mondja meg nekem
közel-e a messze?
Negyvenkét évemen
Isten áldás lesz-e?

Ki mondja meg nekem
mi marad utánam?
Virágzik e versem
lelkek udvarában?

Ki mondja meg nekem?
Érdemes e hinni?
Túl az üveghegyen
lehet-e szeretni?

Ki mondja el nekem
ha már ott leszek én,
háborgó földeken
kell-e még költemény?

Így kezdődött

Már semmi sem őrzi
az őskori egyszerűséget.
Akkor az emberi horda még összefogott
és vermeket ásott két tenyerével,
állati bőrben hordta a földet
s zöld levelekkel fedte a csapda ölét

Akkor az emberi horda még össze fogott.
Lopakodva követte a mamutok útját
hegyre fel, völgybe le, kőmeredélyen
a csapda felé űzve, zavarva az állatot,
ahol a súlya alatt a gallytakaró berogyott
és tehetetlen mélybe zuhant le a teste.
A férfihad ünnepi táncot járt körülötte,
aztán addig verte, ütötte, kövezte
ameddig a zsákmány mozdulni tudott.

Micsoda harc lehetett, és micsoda nagy diadal!

Akkor az emberi horda még összefogott

és osztozott az óriási állaton.
Az éhidőnek vége lett.
Jutott a friss húsból mindenkinek,
mert a léthez az étel a hajtóerő,
ettől izmos a gyermek,
férfi a férfi, és dolgos a nő.

Mikor a horda végre jól lakott
a barlang boltozat alatt
elcsendesedett s az álom rabja lett.
A testek szerteszét hevertek,
párban is és csak úgy magányosan
férfiak, asszonyok, és gyerekek.
Kerekded kőkaréj vigyázta kincsüket:
az éltető tűz parazsát.

Óu,a nagy vadász ébren kotorászta,
gondolatában visszaidézte a jó lakomát,
felböfögött és kéjesen megsimogatta hasát,
de álmodozása valódi álmot nem hozott.
Egy test meleg kormos kővel játszadozott.
Ide-oda tette tenyérből tenyérbe,
másikat is felvett, dobálta, cserélte.
Jól bemaszatolta koromfeketéje
mind a két tenyerét s göcsörtös újait.

A forrás oly közel, de lusta volt Óu,
mint minden ember, aki jól lakott nagyon;
ezért a sziklafalhoz kente csak kezét,
hogy letörölje róla a ronda feketét.
Így maradt mind a tíz új nyoma ott a falon.

Bamba pofával nézte művét,
és újra meg újra megsimogatta a sziklát
kormos tenyerével. Felkacagott,
és eszébe jutott az óriási állat.
A falra kente hát korommal a mását.
Bozontos testét, tágra nyílt száját,
és oda tette eléje két agyarát is.
Óu-nak tetszett és addig nézte, csodálta,
míg őt is elnyomta az álom varázsa.

Ámde a többiek ébredő hajnalon
riadtan nézték, mi az a rémség ott a falon.
Hátra hőköltek, s hogy jobban lássanak
a tűzbe dobtak száraz gallyakat,
és ahogy újra fellobogtak a lángok,
a mamut faliképe már mozogni látszott.
Kövek, dorongok repültek feléje,
hisz a kormos jelkép szinte táncolt,
és hiába verték, ütötték,
nem pusztult el semmiképp.
A horda már nem úgy üvöltött,
mint a csapda szélén győztes délutánon,
mert a mamut visszatért,
hogy életéért bosszút álljon.

Közben a láng a parázsra lohadt
és homály nyelte el a hangokat
a mamut feketébb lett a sziklafalon-
és azon a hajnalon Óu megérzett valamit.

Akkor az emberi horda még összefogott,

de Óu már nem tartott velük.

Csak az ösztöne súgta, hogy ő s a többiek,